

Kultura i gospodarka w XVII wieku

1. Ekspansja reformacji, powstanie państw protestanckich i państw wielowyznaniowych oznaczało likwidację monopolu ideologicznego Kościoła katolickiego. Stolicami kultury w XVII wieku stały się dwory władców monarchii absolutnych. Przede wszystkim Paryż – dwory Ludwika XIII i XIV, Madryt – króla Filipa II i III, Londyn – Stuartów. Utrzymały swoje znaczenie papieski Rzym oraz miasta włoskie jak Florencja, Wenecja – która w tym czasie bujnie się rozwijała, oraz Mediolan. Natomiast w środkowej i wschodniej Europie centrami kulturalnymi były siedziby książąt niemieckich – w Monachium i Dreźnie, oraz Warszawa za czasów Wazów, i szwedzki Sztokholm.
2. Barok. Wykształcił się we Włoszech z manieryzmu. Impulsem rozwojowym – kontrreformacja.
3. Specyfiką polskiej kultury i obyczajowości szlacheckiej było zjawisko sarmatyzmu. Sarmaci byli to słynący z odwagi starożytny lód zamieszkujący stepy Azji Mniejszej. Mieli oni być przodkami szlachty Rzeczypospolitej. Oczywiście była to legenda. Raczej nic nie łączyło szlachciców z Polski ze starożytnymi Sarmatami.
4. Oprócz zmian w kulturze w XVII wieku doszło do zmian w gospodarce. Gospodarka w tym czasie była dualistyczna. Zachód Europy był przemysłowy, a wschód rolniczy.
5. Folwarki produkowały by sprzedawać. W Koronie towary transportowano przede wszystkim Wisłą. Rozwijały się więc miasta leżące nad Wisłą. Gdańsk stał się centrum gospodarczym. Do połowy XVII wieku gospodarka folwarczna – pańszczyźniana zapewniała rozwój Rzeczypospolitej. Kryzys przyszedł w okresie wojen. W połowie stulecia.
6. Na zachodzie Europy rozwijały się manufaktury. Doszło do wykształcenia się kapitalizmu. Bardzo ciekawe są konsekwencje grodzień. Pojawia się nowa szlachta (tzw. DŻENTRY), którą tworzyli ludzie różnego pochodzenia. Nie koniecznie stare rody. Byli to ludzie aktywni, przedsiębiorczy, zapobiegliwi.

Miejsce na Twoją reklamę
info: reklama@lykwiedzy.pl